

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

XXXIV. ampliatur Episcopis facultas impertiendi Benedictionem cum
Indulgentia Plenaria Fidelibus in mortis articulo constitutis; etiam per alios
tam in Civitatibus, quàm in Dioëcesibus, ab ipsis ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

& Delegates, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & S. R. E. Cardinales; alioque quoslibet, quacumque præminetia, potestate, & auctoritate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet, aliter iudicandi, & interpretandi facultate, iudicari, & definiri debere; ac irritum, & inane, si secus super his a quoquam scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Derogatio contrariis.

Non obstantibus præmissis Callisti, Eugenii, Gregorii, aliorumque Romanorum Pontificum Apostolicis Literis, Constitutionibus, & Ordinationibus, aliisque quibuscumque privilegiis, aut indultis, eidem Monasterio, ejusve Abbatibus Clausuralibus, sive Commendatariis, nec non præfato Ordini Sancti Basilii, ejusque Professoribus, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam ex titulo oneroso, etiam Consistorialiter, & motu, scientia, ac potestatis plenitudine similibus, concessis, aut pluries approbatis, confirmatis, & innovatis; nec non Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quæsito non tollendo, ejusdemque Monasterii usibus, stilibus, & consuetudinibus, si quas etiam ab immemorabili tempore pacificè observatas fuisse apparuerit; quibus omnibus & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio habenda, aut aliqua alia exquisita forma servanda foret, latissimè & plenissimè, ac specialitèr & expressè derogamus, ac derogatum esse volumus, caterisque contrariis quibuscumque.

Fides præstanda transumptis.

Volumus autem, ut earumdem præsentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem fides tam in iudicio, quam extra illud habeatur, que habetur iisdem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio pœnalis.

Nulli ergò omninò hominum liceat hanc paginam Nostræ Sententiæ, Decreti, Declarationis, Constitutionis, Concessionis, Ordinationis, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Dat. Pontif. Anno VII. die 24. Aprilis 1747.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ Millesimo septingentesimo quadragésimo septimo, pridie nonas Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Septimo.

D. Card. Passioneus. J. Datarius.
VISA DE CURIA I. C. Boschi.
J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.
Registrata in Secretaria Brevium.
Publicata die 24. Aprilis 1747.

XXXIV.

Ampliatum Episcopis facultas impertiendi Benedictionem cum Indulgentia Plenaria Fidelibus in mortis articulo constitutis; etiam per alios, tam in Civitatibus, quam in Diocesis, ab ipsis subdelegatos.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Ecclesiæ pia cura erga

PIA Mater Catholica Ecclesia, de æterna Filiorum suorum salute in primis sollicita,

quæ hanc intelligat ab extremo ipsorum mortis articulo potissimum pendere, nunquam prætermittit omnibus eos subsidiis pro hujusmodi temporis necessitate opportunis juvare, atque instruere, tam iis nimirum, quibus opus esset ad æterna præcavenda supplicia, quam quæ apta & salubria forent ad evitandas pœnas temporibus definitas, quas in altera vita humanis plerumque spiritibus, etiam dimisso mortalis culpæ, æternæque pœnæ reatu, in Purgatorio igne luendas manere non ignorat. Quamobrem, licet ex veteri simul, & recenti Ecclesiæ disciplina, graviorum quorundam criminum absolutio Romano dumtaxat Pontifici in universo Christiano Orbe, aliorum autem singulis Ecclesiarum Præsulibus in eorum Diocesis, reservata fuerit; artamen adveniente unicuique Fidelium supremo migrationis die, omnes hujusmodi absolutionum reservationes cessare, & cuilibet Sacerdoti liberam, & plenam facultatem esse, quemcumque penitentem a quibuscumque peccatis, & criminibus, nec non Ecclesiasticis sententiis, atque censuris absolvendi, providè declaratum fuit. Præterea quum in Ecclesia immensus, & inestimabilis existat Thesaurus spiritualis, ex infinitis constantis satisfactionibus Passionis, & mortis Domini Nostri JESU CHRISTI, ac præterea ex meritis, & satisfactionibus gloriose Virginis Genitricis Dei MARIÆ, omniumque Sanctorum, & Electorum, cujus Thesauri dispensationem Salvator Noster Beato Petro Apostolorum Principi, ejusque in perpetuum Successoribus tradidit; hoc semper summo studio curarunt Prædecessores Nostri Romani Pontifices, ut illius divitiis in moribundos Fideles largè diffunderent, & maximà omnium amplitudine, quæ Indulgentia Plenaria nuncupatur, cujusque impertiendæ jus in Apostolica Sede unice residet, ipsis potissimum applicarent: Quam quidem in rem Episcopis per Ecclesias constitutis vices suas cum opportunis facultatibus delegarunt; ne ullus in Orbe Terrarum angulus esset, ubi Catholice Religionis professoribus hujusmodi adjumenti copia deesset, pro extremo illo momento, quo ipsorum salutis causa in discrimen adducitur.

moribundos Fideles.

Ut & peccatis absolvantur.

Et promeritas pœnas evadant.

Forma Indulgentiarum pro largitione Indulgentiæ Plenariæ in articulo mortis, Episcopis concedi solet.

Hactenus hujusmodi facultas Episcopis concedi consuevit, Pontificis nomine, & auctoritate, per privatas Epistolas ipsius Secretarii Brevium secretorum, qui expositâ Pontifici petitione pro parte cujusque Episcopi, & pro spiritali utilitate ipsius Subditorum ad se delatâ, referribere solebat, petitam facultatem ab ipso Pontifice eidem indulgeri ad Triennium proximum; hac tamen lege, ut ipse eâ uteretur, nimirum Benedictionem impertiret, & Indulgentiam Plenariam ægrôtis in mortis articulo constitutis largiretur per se ipsum immediatè, vel, quatenus Episcopum suffraganeum haberet, per Dominum Suffraganeum suum; nec, nisi necessitate cogente, & quidem nocturno tempore, alium Sacerdotem in singulis peculiaribus casibus subdelegare posset: Ubi verò præcisâ necessitas exegerit, ac insimul noctis tempore dumtaxat, idem permittit, ut alicui Sacerdoti pio, per Dominationem Vestram qualibet vice eligendo &c. communicare valeat. Quo verò ad Moniales, Ordinarium earum Confessarii operâ in eum finem uteretur.

Forma ampliatio alias expetita fuit.

Hanc porrò facultatem, prout in hujusmodi Literis concedebatur, Ecclesiarum Pastores jamdudum judicarunt angustis nimirum limitibus circumscriptam; non solum ob brevè Triennii spatium ipsi præstitum; verum etiam quia, propter relatas leges circa illius usum præscriptas, ab hujusmodi Indulgentiæ Plenariæ beneficio excludi videbant plerisque fideles sibi subjectos, præsertim verò eos, quos extra

1747.

ipforum Residentiæ locum, & in remotis Diœcesum regionibus infirmari contingeret; nec defuerunt instantiæ Vicariorum Capitularium, & Vicariorum Apostolicorum, sicut etiam Prælatorum inferiorum Territorium separatim habentium, cum activa in Clerum & Populum jurisdictione, qui eandem facultatem Episcopis concedi solitam, sibi quoque tribui postularunt: Quibus de rebus actum fuit die XXI. Novembris MDCCX. in Congregatione Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Indulgentiæ & Sacris Reliquiis præpositâ, cujus Consultoris officium in minoribus tunc constituti obtinebamus; sed nihil tunc temporis est innovatum, resque in priori statu relicta fuit.

Congregatio Concilii in eundem sensum devenit.

Cum verò deinceps alterum quoque munus Secretarii Congregationis Decretorum Concilii Tridentini interpretis Nobis in minoribus pariter degentibus demandatum fuisset; instante Episcopo Mazarinæ tunc existente, duo Dubia eidem Congregationi definienda proposuimus, unum videlicet, an, stante dispositione præmissarum Epistolarum Secretarii Brevium, ut scilicet Episcopus pro impertienda Monialibus Benedictione, & Indulgentia Plenaria eidem in articulo mortis applicanda, earum Confessarii operâ uteretur, licitum sit Episcopo, Monasterii Clausura ingredi, ut huiusmodi pium opus per se ipsum adimpleat; alterum verò, quatenus id Episcopo permitatur, an, & a quibus comitatus Monasterium ingredi debeat; super quibus, perpenso Folio a Nobis pro huiusmodi questionum elucidatione de more exarato, die x. Maji anni MDCCXXVII., responsum fuit, ad primum: Licere Episcopo, quoties voluerit, ad impertiendam Benedictionem Moniali in mortis articulo constitutæ Monasterium intrare. Ad secundum; Episcopo ad hunc effectum intra Monasterii septa se conferenti comites esse debere Confessarium ordinarium ipsius Monasterii, aliumque Sacerdotem ipsius Episcopi arbitrio eligendum. Rescripto autem additum fuit: *Et ad Dominum Secretarium cum Eminentissimo Secretario Brevium;* quibus nimirum verbis Nobis demandatum fuit, vel cum bonæ memoriæ Cardinali Oliverio nuncupato, tunc Brevium secretorum Prædecessoris Nostri Benedicti Papæ XIII. Secretario, ageremus, pro ampliacione facultatum in memoratis Epistolis contentarum, quarum formulam a Nobis in Folio tunc eidem Congregationi, ut præfertur, exhibito, integrè insertam, ipsa Congregatio paulò ætioribus conclusam limitibus iudicavit.

Pontificis experientia in Episcopalis Officii administratione.

Neque porò omisimus inunctum Nobis onus agendi cum præfato Cardinali Brevium Secretario quamprimum implere; verum quum paulò post ab eodem Benedicto Prædecessore in Collegium S. R. E. Cardinalium cooptati, ad regendam Episcopalem Anconitanam Ecclesiam Nos contulerimus, ex qua biennio post ad Metropolitanam Bononiensem translati fuimus, non licuit Nobis negotium istud ad optatum finem perducere. Interim verò, quum non minus pro Anconitano, quam pro Bononiensi Populo, huiusmodi facultatem Indulgentiæ Plenariæ moribundis Fidelibus impertiendam ab Apostolica Sede, ut par erat, expetitam, juxta consuetam formam, ac superius enunciatis limitibus circumscriptam obtinuissimus; ipso statim usu, & propria experientia, in eas incidimus difficultates, quæ & anno MDCCX., ut præfertur, in Congregatione Sacris Reliquiis, & Indulgentiis præpositâ, a Nobis tanquam Consultore proposita fuerant; quæque deinceps anno MDCCXXVII. alteri Congregationi Cardinalium Concilii Tridentini interpretum a Nobis etiam, pro Secretarii munere, expositæ, causam dederunt memoratæ

consultationi cum Secretario Brevium introducenda. Etenim tum in Anconitanâ, tum verò in amplioris Bononiensis Ecclesiæ regimine, animadvertimus, ob interdicitam Nobis huiusmodi facultatis subdelegationem, omnes plerumque Diœcesis habitatores hoc tanto spirituali beneficio summis suis temporibus orbatos manere; & quidem cum irreparabili damno, deficientibus per Diœcesim Collegiis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, quibus a felicitis recordationis Prædecessore Nostro Alexandro Papa VII. per Literas die xv. Januarii anni MDCLVI. datas, & perpetuò valituras, indultum fuit, ut Christianidelibus in mortis articulo constitutis Benedictionem cum Indulgentia Plenaria impertiri valeant; nec aliis extantibus Cœnobii Regularium, quibus, pro Contratribus piarum quarundam Societatum ab eorum Ordinibus institutarum, similia Indulta, & Privilegia ab Apostolica Sede concessa fuerunt. Quod verò spectat ad Incolas ipsius Civitatis, si quidem hæc, ut Bononia est, frequenti Populo sit referta, quum facultas substituendi non aliter in præfata Epistola tribuatur, quam in casu præcisæ necessitatis cum nocturno tempore conjuncto, cum magno animi Nostri dolore experti sumus Paternæ huiusmodi charitatis actus erga dilectos in Christo Filios nostros, non eâ assiduitate, qua cupiebamus, per Nos ipsos præstari posse. Nam præterquamquod necesse habebamus nonnullis per annum mensibus a Civitate abesse, ut, juxta præscriptum Sacræ Tridentinæ Synodi, si non totam, saltem aliquam illius amplæ Diœcesis partem singulis annis coram invisendo, corrigendo, docendo, & Sacramentum Confirmationis visitatis plebibus ministrando, lustraremus; iam in ipsa Civitate degentes, nullam ferè diurni temporis horam vel a Divinis rebus, vel a Pastoralis Officii occupationibus vacuam habebamus; dum pro occurrentium negotiorum expeditione, nunc adeuntium postulationibus, nunc Ministrorum relationibus, nunc Congregationum consultationibus operam dare oportebat; recurrentibus autem Ordinationum temporibus, vel eventibus Ecclesiarum Parochialium vacationibus, aut cessantibus Confessariorum facultatibus, quas, ad nova de ipsis experimenta identidem capienda, nonnisi temporibus definitas iisdem concedere consuevimus, Examina atque Concursus sine Nobis haberi non permittebamus. Et sanè, si quis Episcopalis vitæ conditiones, ut verè se habent, considerare velit, facile agnoscat, majorum Civitatum Episcopos ferè redactos esse ad huiusmodi Benedictionis, & Indulgentiæ beneficium aliquibus dumtaxat Personis, vel genere, vel aliis qualitativis conspicuis, & quidem instantibus, & postulantibus, exhibendum; pauperibus autem, & humilioribus, ob præclusam sibi, extra necessitatis & noctis tempora, subdelegandi facultatem, vix unquam succurrere posse.

Quod si satis momenti, & auctoritatis haberet sententia a nonneme proposita, Plenariam scilicet Indulgentiam in mortis articulo concedendam non esse, nisi his, quorum eximia in Ecclesia merita extitissent; eâ nimirum de causa, quod quum pro huiusmodi Indulgentiæ consequutione vel nullum omnino opus injungi, vel nonnisi morientis statui & viribus accommodatum imponi possit, præterita dumtaxat in Ecclesia merita, cum extrema præsentis necessitate conjuncta, locum supplere possint aliorum operum, quæ ceteroquin ad Plenariam Indulgentiam adipiscendam præscribi solent; nihil profectò esset, cur aliquid nunc a Nobis innovando statueretur. Verum Prædecessorum nostrorum hac in re agendi ratio, relata opinionioni contraria dignoscitur. Ut enim multas

Episcopalis vitæ assidue occupatio.

Objectiones adversus frequentes concessiones Indulgentiæ Plenariæ in articulo mortis diluuntur.

præ-

prætereamus concessiones Indulgentiæ Plenariæ morientibus fidelibus indistincte applicandæ; quænam porro, & quam magna in Ecclesiam promerita fuisse dicemus eorum, qui quatuor ab hinc sæculis, pestifera lue per Angliam grassante, ex hac vita decedebant? quibus tamen omnibus, dummodo sacramentaliter confessi, & sacra Communione refecti fuissent, Prædecessores Nostri Clemens Papa VI. & Gregorius Papa XI. Benedictionem cum Indulgentia Plenariâ per Legatos suos impertiri non recusarunt. Sed & ipsa Congregatio Indulgentiis, & Sacris Reliquiis præposita jam usque ab anno MDCLXXV. die xii. Aprilis, re diligenter perpensâ, censuit, Indulgentiâ Plenariâ largitionem in eos etiam, qui singularibus in Ecclesiam meritis nequaquam excellerent, recte & utiliter conferri, atque diffundi.

Quapropter Apostolica charitatis nostræ viscera dilatantes, & tam veteribus, quam recentioribus Ecclesiasticâ benignitatis exemplis inhærentes; siquidem extat illustre monumentum tertii Ecclesiæ sæculi in Epistola Sancti Cypriani, quæ in novis Editionibus impressa est numero XII; quâ scilicet, in eorum gratiam, qui Libellos Martyrum obtinuerant, & in mortis periculo versabantur; quam ipse æstivis ardoribus præpediretur, quod minus, ut optaverat, ad eos reconciliandos sese conferre posset; permittit ut id, vice sua, a quocumque Presbytero, aut etiam Diacono, præstari queat: Novissimis verò temporibus, ex secundâ Mediolanensî Provinciali Synodo constat, a felicis recordationis Prædecessore Nostro Gregorio Papa XIII., omnibus Episcopis illius Provincia concessum fuisse, non solum ut ipsi Benedictionem cum Indulgentia Plenariâ moribundis Fidelibus impertiri; sed etiam, ut aliis hujusmodi facultatem liberè subdelegare possent: His igitur, aliisque exemplis, nec non rationibus superius relatis permoti, hac Nostrâ perpetuâ valiturâ Constitutione novas in hac materia regulas præfinire, quodque olim, ut præmissimus, de alterius sententiâ deliberandum Nobis fuerat, nunc demum de concessa Nobis Apostolica potestatis plenitudine absolvere, ac perficere constituimus.

Itaque primùm volumus atque decernimus, ut quæ facultates impertiendi Benedictionem cum Indulgentia Plenariâ Fidelibus in mortis articulo constitutis, Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Primatibus, Archiepiscopis, & Episcopis nunc existentibus a Nobis, vel a Prædecessoribus Nostri ad hunc diem concessa reperiuntur, licet illæ in consecutis Epistolis Secretarii Brevium ad Triennium dumtaxat, vel alias ad definitum tempus indultæ fuerint, nihilominus præsentis nostræ Constitutionis vigore eò usque in suo robore maneat, quoad iidem Antistites earum Ecclesiarum, atque Dicecesum regimen obtinebunt, quarum favore, & intuitu easdem facultates a Nobis, & ab Apostolica Sede impetrarunt. Nos enim eas ad omne tempus hujusmodi, motu proprio, & auctoritate præfata, atque earundem præsentium Litterarum serie, extendimus, & prorogamus.

Utque præterea unusquisque ex Antistitibus præfatis, unum, aut plures pios Sacerdotes sive Sæculares, sive Regulares, prout necessarium fore judicabunt, in eorum Civitatibus subdelegare valeant, qui, dum ipsi Antistites aliquo legitimo impedimento detinebuntur, quamvis hujusmodi impedimentum diurno tempore occurrat, eorum vice, Benedictionem hujusmodi cum Indulgentia Plenariâ applicatione Christianis fidelibus in præfato articulo constitutis impertiantur; alioque similiter per Dicecesim Sæculares, aut Regulares Sacerdotes,

quotquot pro numero animarum in Dicecesibus existentium necessarios judicaverint, ad prædictum effectum deputare, & subdelegare possint; nec non eosdem a se deputatos, & subdelegatos removere, aliosque in eorum locum pro suo arbitrio, & prudentia subrogare valeant; iisdem motu, potestate, & tenore, concedimus, & indulgemus.

Si verò aliquem ex Antistitibus nunc per Ecclesias constitutis, & præfata facultate gaudentibus, ad aliarum Ecclesiarum regimen Apostolica auctoritate transferri contingat; sive, aliquis eorum sit, quorum favore consueta Litteræ Secretarii Brevium ad hunc diem expeditæ non fuerint; ac denique quam novi Episcopi Catholicis Gregibus in posterum præficiantur; volumus atque statuimus, ut singulis eorum hujusmodi facultatem a Nobis, sive a Romano pro tempore Pontifice postulantes, Apostolica Litteræ in forma Brevis gratis per omnia expediantur, quibus prædicta facultas ipsis concedatur, non ad Triennium, sed ad omne tempus, quo adeptum semel Ecclesiæ regimen obtinebunt; adjecta etiam facultate subdelegandi tam pro Civitate, quam pro Dicecesi, non quidem in casu dumtaxat impedimenti cum nocturno tempore conjuncti, sed in omnibus & per omnia ad normam eorum, quæ pro Episcopis nunc existentibus, & Indulto hujusmodi actu gaudentibus, supra statuimus.

Insuper pro Prælatibus Inferioribus Territorium separatum habentibus, cum vera qualitate Nullius, & activâ in Clerum & Populum jurisdictione; quamvis Prædecessores Nostri hanc de præterito consuetudinem non habuerint; nihilominus de Apostolica liberalitate, ac simili motu & tenore concedimus & indulgemus, ut, si ab ipsis hujusmodi facultas petita fuerit, similes Litteræ in forma Brevis in posterum singulis eorum expediantur, juxta eandem formam, mutatis mutandis, quam pro Episcopis constituimus; ne exceptâ quidem facultate subdelegandi, ut supra; dummodo ipsi Prælati hanc gratiam postulantes, Apostolicis Litteris nostris Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXL. nono Kalend. Decembris datis, quarum initium est: *Quod sancta*, impressis in Bullario nostro Tom. I. num. 7., obtemperaverint; nimirum sacra Apostolorum Limina præscriptis temporibus visitaverint, & relationem status Ecclesiarum sibi subiectarum Apostolicæ Sedi exhibuerint; vel, quatenus Prælationis honorem de novo accipiant, debitum juramentum in memorata Constitutione præscriptum antea præstiterint.

Dum autem hujusmodi facultatem Episcopis eam actu obtinentibus prorogavimus, & ampliamus, ut præfertur; cæteris verò tam Episcopis, quam Prælatibus Inferioribus in posterum eam petentibus, supradictâ formâ & amplitudine concedendam fore decrevimus; sequitur, ut hujusmodi Indulta nequaquam morte concedentis expirent; quum jurisdictione delegata in iis, quæ non justitiam, sed gratiam concernunt, etiam post obitum delegantis manere debeat. Quoniam verò iisdem Episcopis, & Prælatibus permittimus, ut hujusmodi facultatem, pro Incolarum Civitatum, Locorum, atque Dicecesum opportunitate & necessitate, uni; vel pluribus Sacerdotibus in posterum subdelegare valeant; statuimus atque decernimus, hujusmodi subdelegationes, per subdelegantis cessum aut decessum similiter non expire; sed potestatem ipsis tributam perseverare usque ad superventum novi Præsulis, cujus arbitrio relinquimus, eosdem in hujusmodi officio confirmare, vel ab eo removere. Atque ita quicumque Antistes memoratam facultatem à Romano Pontifice semel obtinuerint, eo decedente, opus non habet pro illius confirmatione ad Apostolicæ

Ampliora Indulta in posterum conceduntur per Litteras Apostolicas.

Etiam favore Prælatorum Inferiorum jurisdictionem habentium.

Indulta non expirent morte Pontificis.

Nec subdelegationes per cessum aut decessum subdelegantis.

Pontificis benignitas veteribus, & recentibus exemplis innititur.

Indulta ad triennium concessa confirmantur, & ampliantur ad vitam, seu &c.

Adjecta facultate subdelegandi in Civitatibus, & Dicecesibus, etiam de die.

1747.

Cathedra Successorem recurrere. Sicque etiam cedente vel decedente Episcopo, seu Prælato, a quo eadem facultas in sua Diocesi aut Territorio subdelegata fuerat, novâ concessione opus non erit pro temporaneo Vicariorum Capitularium, aut Apostolicorum, regimine; quum Subdelegatorum auctoritas super manere debeat, quamdiu vel Episcopus ipse, aut Prælatas, vel illius Successor eandem ipsis non ademerit.

Hac igitur ratione animarum salutis consulentes, quantum Nobis in Domino licuit, piam consuetudinem applicandi Plenariam Pontificiam Indulgentiam Ecclesiæ Filiis in mortis articulo constitutis, ampliare, & faciliorem reddere curavimus. Permissâque Venerabilibus Fratribus, ac Dilectis Filiis, Ecclesiarum Episcopis & Præsulibus, facultate alios Sacerdotes ad hunc effectum, tam in Civitatibus, quam in Diocesis subdelegandi, non parum levaminis eorum anxieratibus, & sollicitudinibus per Nos allatum esse putamus. Verumtamen ipsis declaratum volumus, non id propositum Nobis fuisse, ut eos prorsus eximeremus ab hoc paternæ charitatis officio, per se ipsos adeundi miseros ægrotos Plenariæ absolutionis in extremo articulo adipiscendæ cupidos; sed ut eorum pietatem opportunè juvaremus, ne, dum ipsi aliis Pastoralibus curis detinentur, dolere debeant, commissos sibi Fideles hoc tanto spiritali beneficio destitutos ex hac vita migrare. Qui verò piam huiusmodi opus per semetipsos exercere gaudent (quod sanè omnes, quoties legitime impediti non fuerint, facturos esse confidimus), meminerint, non id dumtaxat erga nobiliores & potentes huius sæculi, sed erga pauperes quoque, & adjectæ sortis homines præstandum esse. Qua de re utiliter legi poterit Prædecessoris Nostri S. Gregorii Magni Homilia XXVIII. in Evangelia ad Cap. IV. Joannis: *Erat quidem Regulus, cujus Filius infirmabatur Capbar-naum, in qua mirabilem atque celestem observat amantissimi Redemptoris Nostri Jesu Christi agendi rationem, qui ad invisendum ægrotantem Reguli filium invitatus ire abnuvit, ad Centurionis Servum nec invitatus iturum se proficitur: Quid est quod Regulus rogat, ut ad ejus filium veniat, & tamen venire recusat; ad Servum verò Centurionis non invitatur, & tamen se corporaliter ire pollicetur? Reguli filio per corporalem presentiam non dignatur adesse; Centurionis Servo non dignatur occurrere.*

Ut autem Indulgentiæ fructus a Fidelibus in mortis articulo percipiatur, hoc sedulo agendum erit, ut Populus in Sacris Concionibus & Catechesibus frequenter edoceatur, quod iis, qui gratiæ Dei, quam in Baptismo acceperunt, ingrati, per actualia peccata Spiritum Sanctum contristaverunt, & Templum Dei violare non sunt veriti, quantumvis æterna supplicia in Poenitentia Sacramento condonata fuerint, nihilominus temporalis plerumque poena Divinæ justitiæ exsolvenda superest, ejus remissio obtinenda est non solum per satisfactiones a Sacerdote Confessario in ipso Poenitentia Sacramento pro mensura delicti impostas, aut per Christianam tolerantiam earum adversitatum, a quibus mortalium vita immunis esse nequit; verum etiam per jejunia, elemosynas, orationes, & alia pia spiritalis vitæ exercitia; Alioquin verendum est, ne salutis remedia ab Ecclesiæ benignitate Fidelibus suppeditata, paulatim in prævæ libertatis & licentiæ fomentum traherentur, compluribus sibi temerè blandientibus de remissione tum sempiternæ poenæ, per Sacramentalem absolutionem, tum temporalis, per Indulgentiæ Pontificiæ applicationem, in exitu vitæ impetranda; neque cogitationibus quam incertum sit omnibus non solum quâ horâ,

& quo mortis genere ex hac vita migrandum sibi fuerit; sed etiam an Indulgentiam, licet externo ritu sibi applicatam, cum effectu sint percepturi. Præpostera æquè ac periculosa antiquis Ecclesiæ temporibus inoleverat consuetudo, ut non pauci ex iis, qui ad Baptismum nomina obtulerant, ad finem usque vitæ ipsius Sacramenti perceptionem prorogarent, quò scilicet interim ingenio liberè indulgerent, ac demum quum è vita discessuri essent, per salutare lavacrum, ab omni culpa, & tam ab æterna, quam a temporali poena solvi, ad celeste Regnum rectâ transferrentur; contra quos extant gravissimæ oburgationes Sancti Gregorii Nazianzeni in Oratione XL., & Sancti Joannis Chrysostomi in Homilia I. super Acta: Sed & Ecclesiæ Catholica pravam huiusmodi confidentiam improbare se declaravit, dum eos, qui in mortis periculo Baptismum susceperant, si convalescent, a Sacris Ordinibus & ab Officiis Ecclesiasticis arcendos, ac perpetuò irregulares fore decrevit.

Et quoniam Sacerdotibus, qui Fideles in extremo agone laborantes piè adjuvant, vel Ecclesiæ Sacramenta ipsi ministrant, Rituale Romanum injungit, ut si ægrotus Indulgentiam Plenariam legitima auctoritate concessam consequi valeat, eam illi in mentem reducant, proponantque quid ad eam consequendam agere debeant; ex his autem, qui ad huiusmodi statum redacti sunt, alii quidem cum plenâ cognitione integrum loquelæ usum retinent, alii verò loquendi facultatem amiserunt, licet antea sincera contritionis indicia dederint, eaque adhuc ratione utentes, identidem dare non desinant; Idèò, quò certius prædicti omnes Indulgentiæ fructum consequi valeant, præfatis Sacerdotibus mandamus, ut omni ratione studeant moribundos Fideles excitare ad novos de admittis peccatis doloris actus eliciendos, concipiendosque ferventissimè in Deum charitatis effectus; præsertim verò ad ipsam mortem æquo ac libenti animo de manu Domini suscipiendam. Hoc enim præcipuè opus in huiusmodi articulo constitutis imponimus & injungimus, quo se ad Plenariæ Indulgentiæ fructum consequendum præparent, atque disponant. Qua in re auctor Nobis est Sanctus Doctor Augustinus, qui in Libro XIII. de Civit. Dei cap. 6. postquam horridam mortis speciem, eique renitentibus hominum animos descripsit, quodque in aliis suis operibus non semel docuerat, mortem nimirum esse peccati originalis poenam, ibi quoque asseruit & confirmavit; hæc ad rem nostram apposuit subdit: *Quidquid tamen illud est in morientibus, quod cum gravi sensu admittit sensum, piè, fideliterque tolerando, auget meritum patientia, non auferit vocabulum poenæ. Ita cum ex hominis primi perpetuata propagine procul dubio sit mors poenæ nascentis; tamen, si proprietate, justitiæque pendatur, fit gloria resuscitantis; & cum sit mors peccati retributio, aliquando impetrat, ut nihil retribuat peccato.*

Pro impertiendâ verò Benedictione Fidelibus in mortis articulo constitutis, applicandâque ipsis Plenariâ Indulgentiâ, quum nulla certa formula olim præscripta foret, sanctæ memoriæ Prædecessor Noster Benedictus Papa XIII. anno Domini MDCCXXVI. pias quasdam Preces & Orationes ad hunc effectum adhibendas publicari mandavit; quarum exemplo, in his, quæ opportuna judicavimus, inhaerentes, aliam de novo formulam, cum his, quæ in hac nostra Constitutione præscripta sunt, magis congruentem confecimus, & instituimus, quam ab omnibus in posterum usurpari præcipimus; Mandantes, hoc ipsum incutari, & injungi in Apostolicis Litteris, quæ deinceps pro concessione prædictæ facultatis Indulgentiæ

Monitum ad Episcopos ut ad Ægrotos personaliter accedant.

Monita familiaria Fidelibus inculcanda.

Religionibus actus moribundis Fidelibus inculcandi.

Præfatis acceptatio mortis, quam opus pro Indulgentiâ impetrandum.

Formula impertiendæ Benedictionis a Pontifice constituitur.

Plena-

Clausula
& derogatio-
nes.

Plenaria moribundis impertienda, ut præmi-
mus, expedienda erunt.

Ac decernentes, ipsas presentes Literas sem-
per validas & efficaces existere, & fore, suos-
que plenarios effectus perpetuo fortiri, & obri-
nere, atque iis ad quos spectat, seu spectabit
in futurum, plenissime suffragari: Non obstanti-
bus Apostolicis, & in Generalibus, seu Pro-
vincialibus, aut Synodalibus Conciliis editis ge-
neralibus, seu specialibus Constitutionibus, ac
quibuscumque contrariis, etiam Congregatio-
num S. R. E. Cardinalium, Decretis & Reso-
lutionibus etiam Apostolica auctoritate appro-
batis, roboratis, & pluribus confirmatis; utibus
quoque, filibus, & consuetudinibus, etiam im-
memorabilibus: Quibus omnibus & singulis,
ad præmissorum effectum, motu, scientia, &
potestate præfatis amplissime derogamus, aliis-
que contrariis quibuscumque.

Fides præ-
stantia Tran-
sumptis.

Volimus autem, ut earundem præsentium
transumptis, sive exemplis, etiam impressis,
manu Notarii publici subscriptis, & sigillo Per-
sonæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ muni-
tis, eadem ubique habeatur, quæ ipsis præ-
sentibus haberetur, si forent exhibite, vel ostensa.

Tenor For-
mula supra
enunciata.

Formula igitur, quam pro impertienda Be-
nedictione, & Plenaria Indulgentia moribundis
Fidelibus applicanda, ut præfertur, in posterum
adhibendam esse præscriptimus, talis est:

MODUS

A SS. D. N. BENEDICTO PAPA XIV.

approbatus.

Pro opportunitate temporis servandus, ut infra
in Rubricis notatur, ad impertiendam Benedic-
tionem in articulo mortis constitutis, ab his, qui
facultatem habent a Sede Apostolica delegatam.

Benedictio in articulo mortis cum soleat imper-
tiri post Sacramenta penitentia, Euchari-
stie, & Extreme unctionis illis Infirmis, qui vel
illam petierint, dum sana mente, & integris sensi-
bus erant, seu verisimiliter petissent, vel dederint
signa contritionis; impertienda iisdem est, etiam
si postea lingua, cæterorumque sensuum usu sint de-
stituti, aut in delirium, vel amentiam inciderint.
Excommunicatis vero, impenitentibus, & qui in
manifesto peccato mortali moriuntur, est omni-
no deneganda.

Habens prædictam facultatem, ingrediendo cu-
biculum, ubi jacet Infirmus; dicat: Pax huic Do-
mni &c., ac deinde agrotum, cubiculum, & cir-
cumstantes aspergat aqua benedicta, dicendo Anti-
phonom: Alperges &c.

Quod si Agrotus voluerit confiteri, audiat il-
lum, & absolvat. Si Confessionem non petat, ex-
citet illum ad eliciendum actum contritionis; de
hujus benedictionis efficacia, ac virtute, si tempus
ferat, breviter admoneat; tum instruat, atque hor-
tetur, ut morbi incommoda ac dolores in antea
vita expiationem libenter perferat, Deoque sese pa-
ratum offerat ad ultro acceptandum quicquid ei pla-
cuerit, & mortem ipsam patienter obeundam in
satisfactionem penarum, quas peccando promeruit.
Tum piis ipsum verbis consoletur, in spem erigens
fore, ut ex divina munificentia largitate eam pe-
narum remissionem, & vitam sit consecuturus ater-
nam. Postea dicat:

℟. Adjutorium nostrum in nomine Domini.
℞. Qui fecit Cælum, & Terram.

Antiphona.

Ne reminiscaris Domine delicta Famuli tui (vel
Ancilla tuæ) neque vindictam sumas de pec-
catis ejus.

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison. Pa-
ter noster &c.

℣. Et ne nos inducas in tentationem.
℞. Sed libera nos à malo.
℣. Salvam fac Servum tuum (vel Ancillam
tuam, & sic deinceps).
℞. Deus meus sperantem in Te.
℣. Domine exaudi orationem meam.
℞. Et clamor meus ad te veniat.
℣. Dominus vobiscum.
℞. Et cum spiritu tuo.

O R E M U S.

Clementissime Deus, Pater misericordiarum, &
Deus totius consolationis, qui neminem vis
perire in te credentem, atque sperantem,
secundum multitudinem miserationum tuarum
respice propitius Famulum tuum N., quem
tibi vera Fides, & spes christiana commen-
dant. Visita eum in salutari tuo, & per
Unigeniti Tui Passionem, & Mortem, om-
nium ei delictorum suorum remissionem, &
veniam clementer indulge, ut ejus anima in
hora exitus sui Te Judicem propitium in-
veniat, & in sanguine ejusdem Filii tui ab
omni macula abluta, transire ad vitam me-
reatur perpetuam. Per eundem Christum
Dominum nostrum.

Tum dicto ab uno ex Clericis adstantibus Confiteor
&c. Sacerdos dicat Misereatur &c. deinde:

Dominus Noster Jesus Christus Filius Dei vivi,
qui Beato Petro Apostolo suo dedit potesta-
tem ligandi, atque solvendi, per suam piissi-
mam misericordiam recipiat confessionem
tuam, & restituat tibi stolam primam, quam
in Baptismate receperis; Et Ego facultate mi-
hi ab Apostolica Sede tributa, Indulgentiam
plenariam & remissionem omnium peccato-
rum tibi concedo. In nomine Patris &c.

Per sacrosancta humanæ reparationis mysteria,
remittat tibi omnipotens Deus omnes præ-
sentis, & futuræ vitæ poenas, Paradisi portas
aperiat, & ad gaudia sempiterna perducatur.
Amen.

Benedicat Te omnipotens Deus, Pater, Filius,
& Spiritus Sanctus. Amen.

Si verò Infirmus sit aded morti proximus, ut
neque Confessionis generalis faciendæ, neque præ-
missarum precum recitandarum tempus suppetat,
statim Sacerdos benedictionem ei impertiatur.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam
hanc nostrarum confirmationis, prorogationis,
ampliationis, & concessionis, mandatorum,
statutorum, decretorum, ac derogationum in-
fringere, vel ei ausu temerario contraire: Si
quis autem hoc attentare præsumperit, indigna-
tionem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri &
Pauli Apostolorum ejus, se noverit incur-
surum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Ma-
jorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo
septingentesimo quadagesimo septimo, Nonis
Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Septimo.

D. Card. Passionero.

J. Datarius.

VISA DE CURIA

I. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco f Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 4. Maji anni 1747.

Sanctio.

Dat. Pon-
tif. Anno
VII. die 3.
Aprilis 1747.